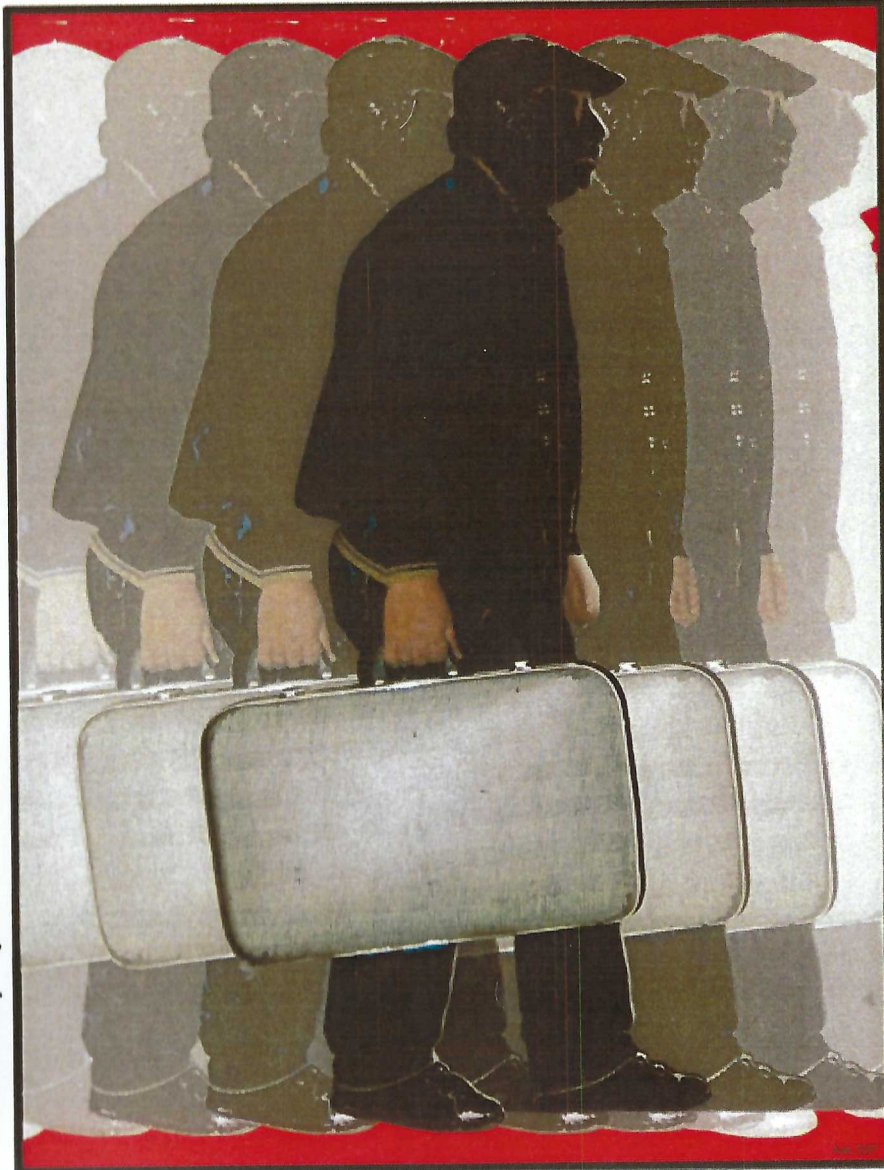

ESPACE THEATRAL SCARABAEUS
19-27, Rue Casvie - 1050 Bruxelles - Tel: 02/241 44 02
Apres midi : 02/253 34 07 - 0793 39 67 - 02/71 03 20 - 02/75 55 62
ou sur Internet : www.theatre-scarabaeus.be

31 Μαΐου, 1, 2 & 3 Ιουνίου 2007 ώρα 8.15 μ.μ.

ATELIER THEATRAL GREC

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ΜΗΤΣΟΥ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ

ΨΟΦΙΟΙ ΚΟΡΙΟΙ - Ο ΦΩΝΤΑΣ - ΤΟ ΥΠΟΣΤΕΓΟ

σκηνοθεσία ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

σκηνοτ. CHRISTIAN GUILMIN

μετάφραση ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΟΥΔΗΣ

μηνιαίο ΒΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΙΠΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ - ΤΟΥΛΑ ΔΥΜΠΕΡΑΚΗ - ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΝΙΚΟΛΙΝ - ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ - ΜΑΡΙΑ ΠΑΤΑΚΙΑ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΑΣ

Δυο λόγια για την παράσταση

Θέλαμε πολύ να ανεβάσουμε ένα έργο του Ευθυμιάδη. Και μάλιστα να έχουμε και τον ίδιο κοντά μας να τον γνωρίσουμε, να εισχωρήσουμε για λίγο στο λιτό μα αστραφτερό θεατρικό του κόσμο.

Οι συγκυρίες δεν μας επέτρεψαν να το κάνουμε νωρίτερα. Ίσως γιατί δεν μπορούσαμε να καταλήξουμε στο έργο: Οι "Προστάτες" φαίνονταν δύσκολο εγχείρημα μετά και την αξέχαστη παράσταση του Θεάτρου Τέχνης την περίοδο 75-76. Ο "Φονιάς" χρειαζόταν χρόνο να ωριμάσει στο μυαλό μας γιατί η ένταση των χαρακτήρων και ο γενικότερος κοινωνικός προβληματισμός φαινόταν δύσκολο να αφομοιωθεί μέσα στην καθημερινότητα των Βρυξελλών. Το ίδιο φόβιζαν και τα μονόπρακτα που παρουσιάζουμε σήμερα για τη δύναμη των ανθρώπινων σχέσεων, την κοφτερή γλώσσα και τον λούμπεν, αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα των "ηρώων".

Και πέρασε ο καιρός. "Την επόμενη φορά" λέγαμε, μα διστάζαμε πάντα. Όσπου τον Ιούνιο του 2003 μάθαμε με θλίψη πως ο Μήτσος Ευθυμιάδης δεν θα μπορούσε πια να είναι μαζί μας όταν θα παίζαμε κάποιο έργο του.

Όμως, το πήραμε απόφαση: έργο του θα ανεβάζαμε. Καταλήξαμε λοιπόν στα μονόπρακτά του "Οι Ψόφιοι Κοριοί", "Ο Φώντας" και "Το Υπόστεγο". Όχι ότι τώρα νιώσαμε εντελώς έτοιμοι και ώριμοι για ένα τόσο μεγάλο εγχείρημα - αλλά να, ο χρόνος στρογγυλεύει τους ενδοιασμούς και στενεύει τα περιθώρια. Κι έπειτα, διαβάζοντας και επαναλαμβάνοντας τους διαλόγους του Μήτσου Ευθυμιάδη πιστέψαμε ότι τον καταλαβαίνουμε τώρα περισσότερο, τον νιώθουμε πιο δικό μας και προσεγγίζουμε καλύτερα τους ήρωές του, "πλάσματα ημιτελή, ανασφαλή και την ίδια στιγμή αποφασισμένα για τη μεγάλη πράξη".

Η ομάδα

Λίγα λόγια για τον Μήτσο Ευθυμιάδη

Ο Μήτσος Ευθυμιάδης γεννήθηκε στην Αθήνα το Δεκέμβριο του 1945. Ο πατέρας του (δάσκαλος πρόσφυγας εκ Ρωσίας), το 1948, και ενώ ακόμα μαίνεται ο πόλεμος στη χώρα, παίρνει μετάθεση στη Δράμα όπου μεταφέρει και την οικογένειά του.

Ο Μήτσος υπήρξε άριστος μαθητής, ειδικά στη γλώσσα, όπου και βραβεύτηκε σε ετήσιο διαγωνισμό. Ήδη στα πέντε του χρόνια γνώριζε όλη την Αρχαία Ελληνική Μυθολογία.

Το μπορντέλο της γειτονιάς και οι γραφικοί τύποι της εποχής έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στο "νεορεαλισμό" του.

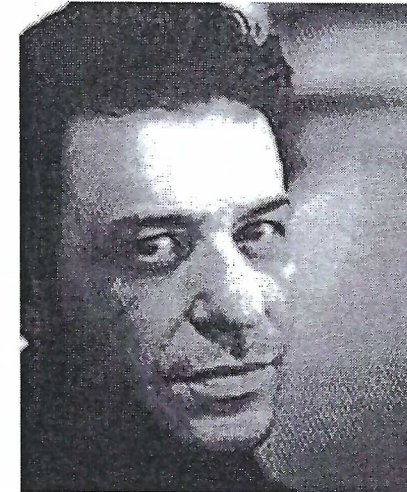
Ο τσαγκάρης, ο Λυκούργος, παλιός κομμουνιστής και καπετάνιος στο "ΕΛΑΣ", τη μέρα που πέταξε ο "Σπούτνικ" έβγαλε στο τσαγκαράδικο πανηγυρικό λόγο στη μαρίδα της γειτονιάς, με πρώτο ακροατή τον Μήτσο. Αυτό ήταν το πρώτο πολιτικό μπόλιασμα για τα μετέπειτα.. Σε ηλικία 13 ετών, πνιγμένος από πόνο για το χαμό του αγαπημένου φίλου και συμμαθητή του Αφεντουλίδη, γράφει το πρώτο του ποίημα-αφιέρωμα. Ένα αριστούργημα που χάθηκε όπως τόσα άλλα.

Στα γυμνασιακά του χρόνια, στην Ξάνθη, συναναστρέφεται με το συμμαθητή του Αλέκο Ζαβατάρη, τον μετέπειτα ποιητή Τραγιανό, που αυτοκτόνησε. Ήταν και οι δυο βαθιά επηρεασμένοι από τον ποιητή Καρυωτάκη.

Στα 16-17 του γνώρισε τον πρώτο πραγματικό μεγάλο του έρωτα. Τη Ρίτα, που αγάπησε με πάθος και που δεν την ξέχασε μέχρι που έφυγε από τη ζωή.

Δεν έκανε δική του οικογένεια, όμως λάτρεψε τα δυο του ανίψια Ιωσήφ και Φερνάν-Ζοζέφ. Υπήρξε ολιγαρκής και λιτοδίαιτος, διότι όπως έλεγε πάντα, "Αυτό που χρειάζεται τροφή είναι το πνεύμα".

(Από το πρόγραμμα της παράστασης "Ο Φονιάς", της Θεατρικής Σκηνής, 2004)

Αναμνήσεις μιας χρυσής δεκαετίας

Όταν παρουσιάσαμε τα τρία μονόπρακτα του Μήτσου στη ΣΤΟΑ το 1977 – μονόπρακτα που γράφτηκαν το 1973, "μια από πολλές απόψεις δύσκολη χρονιά" κατά δήλωσή του - κατηγορήθηκε από πολλούς αδαείς, γι' αυτή την προτίμησή του στους τύπους του λούμπεν στοιχείου. Τότε, το νεοελληνικό έργο είχε στρέψει για τα καλά το ενδιαφέρον του στους "περιθωριακούς" ήρωες και οι αστοί είχαν αρχίσει να ενοχλούνται γιατί βλέπανε πως η τάξη τους έχανε το παιχνίδι.

Βλέπεις, το κάθε κοινωνικό σύστημα δημιουργεί και συντηρεί "περιθωριακούς" τύπους για να μπορεί να ξεχωρίζουν οι εκλεκτοί του. Είναι το ίδιο παιχνίδι που παίζει το κράτος διατηρώντας τις "αναρχικές" εκδηλώσεις σε κάθε μαζική διαμαρτυρία για να μπορεί να την χτυπάει. Τις περισσότερες φορές τα δημιουργήματα σηκώνουν το κεφάλι και τότε ο κίνδυνος αντιμετωπίζεται με αναθέματα. Γιατί αφού είναι κατασκευές μιας κοινωνίας είναι ταυτόχρονα και άτομα που κυκλοφορούν ανάμεσά μας επηρεάζοντας και καθορίζοντας. Έτσι όμως κλονίζονται οι αξίες του κατασκευαστή, που βλέπει να στρέφονται τα φώτα σε αξίες απλησίαστες γι' αυτόν. Και τότε πρέπει να επέμβει με τις δυνάμεις που διαθέτει για να επαναφέρει τα πράγματα στην τάξη, δηλαδή εκεί που ξέρει πως θα πάψει να κινδυνεύει. Τρανό παράδειγμα το "σιχαμερό" ρεμπέτικο τραγούδι, των αλητών, των αποβρασμάτων, των παρακατιανών, με όλη τη φιλοσοφία που έφερνε και που έγινε κτήμα των σαλονιών του Κολωνακίου, για να καταλήξει στις νερόβραστες απομιμήσεις, ξεδοντιασμένο και ακίνδυνο.

Ο Μήτσος αγαπούσε αυτούς τους ανθρώπους. Ένωθε ίδιος με αυτούς, άνθρωπος δικός τους. Ο Μήτσος μιλούσε και φερόταν "μάγκικα". Έδινε την εικόνα ανθρώπου που ερχόταν από τις λαϊκότερες συνοικίες της Αθήνας. Μέχρι που άρχιζε να φιλοσοφεί. Και τότε αναγνώριζες την ουσιαστική ευαισθησία (ή την ευαίσθητη ουσία) των πραγμάτων. Άνθρωπος που πολέμαγε κάθε τι κάλπικο και υποκριτικό.

Έγραφε σε ένα σημείωμά του για το πρόγραμμα πως τα πρόσωπα και τις καταστάσεις αυτές τις γνώρισε από τα παιδικά του χρόνια και τον επηρέασαν σε μεγάλο βαθμό σαν άνθρωπο και σαν συγγραφέα. Κι αν μετά στράφηκε σε άλλα είδη, ως προς τη φόρμα και τον προβληματισμό, δε σήμαινε πως τις απαρνήθηκε, γιατί τις θεωρούσε μόνιμες καταστάσεις του ανθρώπου, όσο θα ζούσε μέσα σε ένα τέτοιο κοινωνικό σύστημα. "Βέβαια", έγραφε, "τα πρόσωπα του έργου ανήκουν σ' ένα συγκεκριμένο κοινωνικό στρώμα, έτσι που, από πρώτης ματιάς, θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει πως τα προβλήματά τους αφορούν μόνο τα άτομα που έχουν την ίδια κοινωνική θέση. Εγώ πιστεύω το αντίθετο. Γιατί πέρα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που λόγω της θέσης τους στην παραγωγή μπορούν να έχουν τα άτομα των διαφόρων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων, είμαστε όλοι με τον Α ή Β τρόπο, θύματα του ίδιου κοινωνικού συστήματος και των σχέσεων που αυτό αναπαράγει".

Ευτυχώς μερικά φωτισμένα μυαλά είδαν βαθύτερα και εξύμνησαν και τη φόρμα και τον προβληματισμό και διαπίστωσαν τη γέννηση ενός ταλαντούχου συγγραφέα. Όλοι περιμέναμε την καινούργια του παραγωγή. Δυστυχώς, όμως, ο Μήτσος έπεσε θύμα ακριβώς του συστήματος που πολεμούσε και κριτικάριζε και που τον οδήγησε σε μεγαλύτερες σιωπές και λιγότερα έργα, και τον ανάγκασε να μας αφήσει μόνο μερικά δείγματα του μεγάλου ταλέντου και της σοβαρής σκέψης του. Δείγματα, όμως ενός βαθύτατα σκεπτόμενου ανθρώπου.

Θανάσης Παπαγεωργίου

(Από το πρόγραμμα της παράστασης "Ο Φονιάς", της Θεατρικής Σκηνης, 2004)

Εργογραφία Μήτσου Ευθυμιάδη

Για πρώτη φορά έργο του Μήτσου Ευθυμιάδη, "Οι Προστάτες", ανέβηκε από το "Θέατρο Τέχνης" την περίοδο 1975-1976, με μουσική Χρήστου Λεοντή. Στο έργο αυτό με έντονα θεατρικό τρόπο γινόταν μια προσπάθεια ερμηνείας των προβλημάτων της Ελληνικής κοινωνίας σε συσχετισμό με την εξάρτηση του νεοελληνικού κράτους από την ξένη κηδεμονία.

Το 1977, στο θέατρο "ΣΤΟΑ", ο Θανάσης Παπαγεωργίου παρουσιάζει τα μονόπρακτα "Οι Ψόφιοι Κοριοί", "Ο Φώντας" και "Το Υπόστεγο", που είχαν γραφτεί νωρίτερα το 1973. Οι ανθρώπινες σχέσεις εξάρτησης και ο συσχετισμός με κοινωνικούς παράγοντες είναι η βάση αυτών των μονόπρακτων. Οι περιθωριακοί (ή μήπως όχι και τόσο) χαρακτήρες των έργων με γλώσσα καθημερινή, μεστή και ρεαλιστική ξετυλίζουν καταστάσεις που το βάθος τους αγγίζει κάθε τύπο και κατηγορία θεατή.

Το 1978, το "Θέατρο Τέχνης" ανεβάζει με κείμενα δικά του και των Γ.Σκούρτη, Κ. Μουρσελά και Α. Σιμιτζή το "Πού πάει το Λεωφορείο", που είχε μεγάλη επιτυχία.

Το 1981, ανεβαίνει από τη "Θεατρική Σκηνή" του Αντώνη Αντωνίου "Ο Φονιάς", έργο που θεωρείται από τα κορυφαία της μεταπολεμικής δραματουργίας και έχει παιχτεί πολλές φορές μέχρι σήμερα.

Το 1983, ανεβαίνει στο θέατρο Ακρόαμα το έργο "Λέγε Μήτσο", με κείμενα δικά του, του Σκούρτη και του Τσικληρόπουλου.

Το 1997 ανεβαίνει στο "Δελφινάριο" με πρωταγωνιστή το Θανάση Βέγγο επιθεώρηση με κείμενα δικά του καθώς και των Σκούρτη και Μιχαηλίδη, με τίτλο "Ελλην Εξασθενής".

Την ίδια χρονιά παίζεται το έργο του "Πέρα απ' τη νύχτα" από το θίασο Γιάννη Καλατζόπουλου στο θέατρο "Πολύτεχνο". Τέλος, την περίοδο 2004-2005, μετά το θάνατό του το 2003, το θέατρο Τέχνης παρουσιάζει το έργο του "Το τραγούδι της Εύας" σε σκηνοθεσία Γ.Λαζάνη-Γ.Μόρτζου, πάλι «με θέμα το λούμπεν περιθώριο, τις συναλλαγές, τους εκβιασμούς, τις βεντέτες και τις ελπίδες του για μια καλύτερη ζωή στο γιουσσουρούμ του ονείρου», όπως έγραψε ο κριτικός Γ.Βαρβέρης (Καθημερινή, 1.1.2005).

Επειδή αγαπούσε το θέατρο δίδαξε για αρκετά χρόνια σε δραματική σχολή, ενώ δοκίμασε και τις δυνάμεις του στη σκηνοθεσία, ανεβάζοντας στο "Πολυθέαμα" των Ιωαννίνων τους "Εμιγκρέδες" του Μρόζεκ, το "Περιμένοντας τον Γκοντό" και το "Τέλος του Παιχνιδιού" του Μπέκετ. Έκανε ακόμη και μια ενδιαφέρουσα διασκευή της κωμωδίας του Α.Ρ.Ραγκαβή "Του Κουτρούλη ο Γάμος" που ανέβηκε από τη "Λαϊκή Αθηναϊκή Σκηνή" του Γιάννη Μόρτζου σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας.

Έγραψε το μυθιστόρημα "Μοιραία Σχέση" (εκδόσεις Λιβάνη) και μετέφρασε τους "Ιππής" του Αριστοφάνη και τον "Προμηθέα Δεσμώτη" του Αισχύλου. Τέλος συνέγραψε με τους Γ.Γκίκα και Σ.Ιωάννου το σενάριο της ταινίας μικρού μήκους "Τα κάδρα του Πολέμου" που συμμετείχε στα Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, το 1982, και Ομπερχάουζεν, το 1983.

Η Ομάδα

Μήτσου Ευθυμιάδη

Ψόφιοι Κοριοί - Ο Φώντας – Το Υπόστεγο

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin/Thierry Dupont

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Φωτισμοί: Alain Cantillana, Charles-Elie Bruny

Τεχνικοί: Τάκης Πλέσσας

Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Αγαβνή Μπαγδικιάν

Παίζει μπουζούκι ο **Νίκος Χατζούδης**

Το τραγούδι «Η μαριονέτα» έγραψαν και
ερμηνεύουν ο Μανώλης και ο Νίκος Νυχάς

Παίζουν:

Ψόφιοι Κοριοί

Μήτσος: Φραγκίσκος Νικολιάν

Αρίστος: Τάκης Δασκαλέρος

Βάγγος: Απόστολος Ιωακειμίδης

Ο Φώντας

Αριστέα: Τούλα Λυμπεράκη

Βούλης: Γιώργος Χειμάρης

Το Υπόστεγο

Γυναίκα: Μαρία Πατακιά

Φακίρης: Τάσος Νυχάς

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος
γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Οι χαρακτήρες στα έργα του Μήτσου Ευθυμιάδη

Ο Μήτσος Ευθυμιάδης, από τους πιο ιδιοσυγκρασιακούς, χυμώδεις και πολιτικοποιημένους νεοέλληνες θεατρικούς συγγραφείς δεν άφησε πίσω του έργο μεγάλο σε ποσότητα. Όμως οι σχέσεις των χαρακτήρων των έργων του τόσο μεταξύ τους όσο και με την πραγματικότητα της Ελληνικής κοινωνίας προσέδωσαν σ' αυτά μια ιδιαίτερη ποιοτική χροιά που την εξύμνησαν οι κριτικοί και οι θεατρολόγοι στη χώρα μας. Έχει γραφτεί, για παράδειγμα, πως οι ιστορίες του σχολιάζουν την πορεία της Ελληνικής κοινωνίας όχι με τρόπο επικριτικό και αποστασιοποιημένο, αλλά αντίθετα με τρόπο που παίρνει θέση, παρουσιάζοντας αυτούσια τα βιώματα των ανθρώπων του περιθωρίου-όπως συχνά χαρακτηρίζονται. Για τον Μήτσο Ευθυμιάδη δεν υπάρχει τέτοιος διαχωρισμός. Άλλωστε, στους περιθωριακούς αυτούς τύπους μπορεί να βρεθεί και ο δικός μας εαυτός σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Τα έργα του θεωρήθηκε ότι χαρακτηρίζονται από ένα ποιητικό ρεαλισμό, με γλώσσα απλή αλλά ποιητική και με σαφή πολιτικοκοινωνικά μηνύματα. Αν και οι ήρωές του είναι στην πραγματικότητα αντιήρωες, πλάσματα ημιτελή και ανασφαλή, την ίδια στιγμή είναι αποφασισμένοι για την μεγάλη πράξη. Τέτοια ιδιοσυγκρασία, άλλωστε, ταίριαζε και στον ίδιο το Μήτσο Ευθυμιάδη. Όσοι τον γνώριζαν έλεγαν πως δεν έκρυβε λόγια, δεν ωραιοποιούσε την πραγματικότητα, ήταν άμεσος, δραματικός αλλά διέθετε και πολύ χιούμορ. Ακόμα και στις τελευταίες του στιγμές στο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν, όταν τον ρώτησε η καθαρίστρια "έχετε τίποτα για πέταμα" εκείνος απάντησε "εμένα".

Βαθύτατα αντιεξουσιαστής, όπως προκύπτει καθαρά από τα κείμενά του, παρομοιάστηκε με σύγχρονο "Διογένη κυνικό" που καυτηριάζει κάθε προσπάθεια για κοινωνική αναρρίχηση και που αγαπά το παιχνίδι της ψυχής χωρίς συμβιβασμούς στην καθημερινότητα της ζωής.

Τα τρία μονόπρακτά του που παρουσιάζουμε σήμερα έχουν έντονα συμπυκνωμένη όλη την πολιτική σκέψη του Μήτσου Ευθυμιάδη και την κοινωνική του ευαισθησία. Όπως έγραψε ο κριτικός του θεάτρου Γιάννης Βαρβέρης ο κοινός άξονας των τριών αυτών μονόπρακτων που ανέβηκαν για πρώτη φορά στην σκηνή του Θεάτρου ΣΤΟΑ του Θανάση Παπαγεωργίου, είναι η "γλώσσα ως παραγωγός ιδεολογίας μέσα στις ανθρώπινες σχέσεις και η γλώσσα πάλι ως σκύλος που δαγκώνει την ουρά του, αίτιο και αιτιατό της σωτηριολογικής παγίδευσης των χρηστών της. Καθώς οι ήρωες ανήκουν στα λούμπεν στοιχεία της κοινωνίας μας η πολύμορφη ρητορική του έναρθρου λόγου τους, λόγια και λαϊκή, αμφίσημη και αμφίστομη, συνέστησε ένα πολύ γερό κορμό για να στηριχθεί η θεατρική αποδεικτικότητα των συγγραφικών σχέσεων."

Στα μονόπρακτα αυτά εμείς διακρίναμε επιπλέον και τη μοναξιά του ανθρώπου. Οι ήρωες, αν και επιζητούν τη συντροφικότητα έχοντάς την ανάγκη, φαίνεται ότι γνωρίζουν και αναγνωρίζουν ότι η μοναξιά είναι αναπόφευκτη. Και καταλήγουν να κουβαλούν τις αποσκευές τους μόνοι στο δύσκολο ταξίδι της καθημερινής πορείας μέχρι το τέλος. Όπως όλοι μας άλλωστε, λιγότερο ή περισσότερο. Κι είναι βαριές οι αποσκευές, με βαρύγδουπα «ναι» και ανώφελα «όχι» φορτωμένες.

Η ομάδα

Το πνεύμα του τόνου

Μια απώλεια

Ο Μήτσος Ευθυμιάδης, που βιάστηκε να μας αποχαιρετήσει, δεν κατέθεσε σε ποσότητα πλούσιο έργο. Άφησε όμως δύο αριστουργήματα. Το μονόπρακτο «Φώντας» και τον έξοχο «Φονιά». Η πρώτη του εμφάνιση με τους «Προστάτες» ήταν η απόδειξη πως είχαμε μπροστά μας ένα ταλέντο αναμφισβήτητο. Το 1975 μέσα στη δίνη της μεταπολίτευσης και τη γενική πολιτική δογματίλα, ένας νέος συγγραφέας ήταν εύκολο να παρασυρθεί από τον συρμό. Έγραψε ένα δογματικά ασπρόμαυρο έργο, αλλά η φόρμα που επέλεξε έδειχνε πως είχε επικοινωνία με αστείρευτη δεξαμενή λαϊκών μοτίβων και αυτοσχεδιαστικής αυθόρμητης στιχοποιίας. Η παράσταση ευτύχησε στα χέρια του Λαζάνη, του Ζαρίφη και του Λεοντή. Στα χέρια του Παπαγεωργίου άνθισε ο Ευθυμιάδης των μονοπρακτών: Το «Υπόστεγο», οι «Ψόφιοι Κοριοί» και ιδιαίτερα ο «Φώντας» τον ενέταξαν χωρίς αμφισβητήσεις στο μεγάλο ρεύμα του νεοελληνικού νεορεαλισμού. Αλλά η απογείωσή του ήρθε με το «Φονιά», έργο εντελές, χωρίς ψεγάδια, με παράλληλη δράση τεσσάρων προσώπων συνεχώς παρόντων επί δύο ώρες στη σκηνή. Έργο ιπνετικής γραφής και δομής, αλλά πλήρως ιθαγενές ως ήθος, γλώσσα και ψευδή συνείδηση λούμπεν προλεταρίων.

Ο Μήτσος Ευθυμιάδης επέλεξε βίο πλάνητα, αναρχούμενο και αυτοκέφαλο. Ήταν αίρεση και επιλογή συνειδητή. Στέρησε τη δραματολογία μας από ωριμότερα πιθανόν έργα. Έκανε όμως το πρόσωπό του και τη ζωή του θέμα δραματοουργίας για τους φίλους του συγγραφείς και ηθοποιούς. Ας αναπαυτεί εν ειρήνη.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ, 02/07/2003

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'έξοχην ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αντιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοδοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες.
30. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες.
31. **Ένα Τραγούδι για Δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.